

Evangelí del dilluns de la setmana II de durant l'any: el valor del dejuni

“Ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, i aquell dia sí que dejunaran” El camí cap a la santedat sap passar per abundància i per estretor; tanmateix, sempre amb alegria, perquè en tot moment el Senyor és a prop nostre.

Evangelí (Mc 2, 18-22)

Un dia que els deixebles de Joan i els fariseus dejunaven, alguns van anar a trobar Jesús i li preguntaren:

—Per què els deixebles de Joan i els deixebles dels fariseus fan dejuni, i els teus no dejunen?

Jesús els contestà:

—¿Poden dejunar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? Mentre el tenen amb ells no poden pas dejunar. Però ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, i aquell dia sí que dejunaran. Ningú no cus a un vestit vell un pedaç de roba sense tractar: el pedaç nou estiraria la roba vella i es faria un esquinç més gros. I ningú no posa vi nou en bots vells: el vi rebentaria els bots i es farien malbé bots i vi. A vi nou, bots nous.

Comentari

El dejuni és una manera de pregar amb el cos: a través del “buit” que experimentem en la dimensió

orgànica recordem que el “buit” més crític és l'absència de Déu. El dejuni – i en general tota mena d'abstinència – és com un impuls per desitjar més intensament la presència del Senyor a la nostra vida, perquè sadollem només en Ell les nostres ànsies de plenitud.

Un dejuni que ens impedeixi de gaudir de la proximitat de Déu no tindria sentit: això és el que Jesús fa veure a l'evangeli d'avui. Per això els seus deixebles no dejunen de la mateixa manera que els de Joan Baptista i dels fariseus: els de Jesús frueixen de l'alegria de conviure amb el Fill de Déu, mentre que els altres encara no ho han descobert.

Un senyal de l'arribada dels temps messiànics era precisament l'abundància: el veiem, per exemple, en l'excel·lent vi dels casaments de Canà, o en la gran quantitat de pans i peixos que Jesús va oferir a la

gernació. Era bo per als deixebles del Crist que experimentessin també la mateixa sensació de benestar quan eren amb Ell. Ho fem avui els cristians quan celebrem les festes de manera magnànima, en la bellesa del culte, en l'alegria de la festa i en el gust de la taula.

El Senyor, però, afegeix que “ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, i aquell dia sí que dejunaran”. A la vida cristiana també hi ha moments de penitència, de subjectar el cos per despertar més els desitjos de Déu. La santedat té la riquesa de saber passar per l'estretor i per l'abundància; tanmateix, sempre amb alegria, perquè en tot moment el Senyor és a prop nostre.

Quan ens mortifiquem no oblidem que el Crist ja ha triomfat i que la seva vida és en nosaltres. Per això, la mortificació es fa amb flexibilitat:

Sant Josepmaria va escriure que “la santedat té la flexibilitat dels músculs solts. El qui vol ser sant sap combinar-s'ho de tal manera que, mentre fa una cosa que el mortifica, n'omet una altra —si no és ofensa a Déu— que també li costa i agraeix al Senyor aquesta comoditat. (...) La santedat no té pas la rigidesa del cartró: sap somriure, cedir, esperar. És vida: vida sobrenatural” (*Forja*, n. 156).

Rodolfo Valdés // Photo: Kelsey Knight - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dilluns-de-la-setmana-ii-de-durant-lany-el-valor-del-dejuni/> (02/04/2026)